

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50. Za Evropo.....\$3.50.
 Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 2. JANUARY 15, 1922. LETO (VOL.) XIV.

Aubrey de Vere—Rev. Evstahij Berlec, O. F. M.:

Brez||matere.

Otrokom bednim tuji so možaki
 odnesli mamó — v črni krsti — preč . . .
 Sirotam tem so narodi enaki,
 ki Mati jim, Marija, niši več! —

Ubogi otročiči! Trpka usta,
 otožni vzdih, solzno je oko . . .
 Odšli so s krsto — kak je hiša pusta! —
 sirotke za pogrebci milo zro . . .

Gredo iz sobe v sobo, vse prostore
 pregledajo — zastonj, ah prazno vse,
 prijetna hiša biti jim ne more,
 le iščejo, srce jim v tugi mre.

Bežijo leta. Dan za dnem prepleta
 mladostna srca jim sebična strast,
 "brez matere! Zaman je trud očeta!"
 sosedje gledajo plevela rast.

In vendar, še so ure, ko sirotam,
 — kot v sanjah — slika mame zablesti,
 ljubezen vstaja: Končec bodi zmotam!
 mehak je glas in čelo se zjasni. —

Tako je ljudstvom, ki so izgubila,
 Marija, Tebe, s Tabo upa cvet. —
 O daj jim Dete, ki si ga rodila,
 za svoje jih otroke sprejmi spet! —

Iz zapiskov plemenite duše.

Rev. J. C. Smoley.

Plemenitaši ne bivajo samo po grajščinah in krasnih mestnih palačah, marveč tudi v slamo kritih kmetskih kočah. Starodaven, podedovan naslov, ali pa grofovski ali baronski grb, ki se blišči povsod, kamorkoli pogledaš, ne ustvarja plemenitaša, pač pa srce, značaj. — O plemenitašu v žalibog že izginuli rasi obleki v domačem, starem kraju hočem vam pripovedovati; pravzaprav naj vam pripoveduje on sam. — In kako je bilo to?

Nekoč mi je prav po naključju prišla v roke stara, precej raztrgana knjižica s že zarumenelimi listi v roke. Poštena gorenška korenina opisuje v teh zapiskih svoje življenjske dogodke pred petdesetimi in več leti v kratkih dnevnikih znamenjih. Cela knjižica obsega osemdeset strani in je nekaka družinska kronika, v kateri so zapisani vsi važnejši dogodki, najsi so bili veseli ali žalostni. Zanimivo bi bilo, ko bi čitateljem podali celo knjižico; toda za to primanjkuje prostora. Zato naj pa prijazen čitatelj pogleda vsaj skoz malo okence v to krasno, blaženo družinsko življenje, s tem da čita glavne, najbolj važne zapiske te knjižice, katerih ne podajam sicer vedno dobesedno, pač pa vedno v popolnem smislu. Poslušajte torej!

Na prvi strani knjižice je prilepljena podoba sv. Izidorja, ki nam kaže, kako je sv. Izidor pri sv. maši, med tem pa orjeta dva angelja na njegovem polju. Pod podobo pa stoji zapisano: "Z Bogom začni vsako delo, pa bo dober tek imelo!" — Na drugi strani pa je pričel kmet zapisovati svoje dogodke s sledečimi besedami:

"V imenu Presvete Trojice, pod varstvom naših ljubih hišnih patronov Izidorja, Vendelina in Lenarta, hočem sedaj, ko sem trideset let star in ko sem stopil v zakonski stan, zapisovati vse dogodke našega domačega življenja, vso srečo in blagoslov, pa tudi vse križe in težave,

ki mi jih bo Bog pošiljal, vestno in natančno, samemu sebi v odgovor, mojim potomcem pa v spomin.

4. majnika 1835. — Včeraj na praznik Najdenja sv. Križa sem stal s svojo ljubo Ančko pred oltarjem; gospod župnik so naju zvezali za celo življenje. Storil ji bom dobrega, kar bom le mogel, ker ona to zasluži in ker nimam nikogar na svetu tako rad, kakor njo. Sedaj me veseli moje domovanje še enkrat tako, zdi se mi, kakor da bi bil v raju. Na polju kaže vse prav lepo, lepšega vremena si ne morem želeti. Svet je lep, in ljubi Bog je tako dober."

12. septembra 1835. — V nedeljo sva se sprla s sosedom Jurijem zaradi neke potne pravice; še le pozno večer sem prišel domu iz gostilne. Tudi doma se je začel prepir, in v jezi sem rekel Ančki marsikako krivično besedo. Ko bi ona ne imela več pameti, ko jo imam jaz, bi imel sedaj nemir v hiši. Toda ona je tiha, potrpežljiva, mirna duša, ne reče veliko, govori pa veliko več z očmi kakor z jezikom. Je res sramota za hišnega očeta, če se obnaša tako, kakor sem se obnašal jaz, in res me je sram pred Ančko. Obljubil sem ji danes, da me vino in nagla jezca ne bota več premagala."

4. aprila 1836. — Aleluja! Aleluja! Velika noč mi je prinesla fanta pod streho, ki je dobil pri sv. krstu ime Vendelin. Podoben je Ančki, oči ima pa od mene. Na večer po sv. krstu napravila sta Rogarjev Jurij in Gromov Matija godbo pod oknom s harmoniko in fagotom. Tu se pa nisem mogel več premagati, vzel sem otroka v naročje in začel z njim plesati po sobi. Sedaj je živo pri nas, kajti ta angel prepeva celi božji dan. Jaz sem vesel, Ančka pa pogosto joka, pa mislim, da je to le od samega veselja. — Vse je zdravo, hvala Bogu, in na kmetiji imamo sedaj mladega kmeta."

20. oktobra 1836. — Žegnanje, pa tudi pri nas je polno božjega blago-

slova. Sena je bilo toliko, da smo komaj spravili pod streho. Nad poldrug sto mernikov pšenice bom lahko prodal, na semanji dan sv. Matevža sem pa skupil za tri živinčeta 250 goldinarjev. Nad 300 goldinarjev bom dejal lahko na stran. Ančka pravi, da naj naložimo od tega denarja nekaj pri ljubem Bogu na obresti, to je, da darujmo nekaj revežem, kajti tu bo denar najbolj varno naložen. Je meni popolnoma prav in ji ne bom gledal na prste, ko bo na Vernih duš dan dajala miloščino revežem. Ona je dobra. — Naš fantek raste in se debeli dan za dnevom. Če prihajam domu, se mi vedno smehlja. Tako lepega otroka še nisem videl."

17. marca 1837. — Praznik Žalostne Matere Božje. Srce mi hoče počiti žalosti. Našega fantka, ljubega Vendelina ni več. Bil je prelep otrok, zato ga je ljubi Bog hotel imeti pri sebi med angelji. Vedno se mi zdi, da slišim njegov ljubki glas, toda vse je tiho in mrtvo. Tudi Ančka trpi hudo; toda ona je močnejša in bolj junaška kot jaz. S silo premaguje solze in me tolaži. Naj bo v božjem imenu! Bog ga je dal, Bog ga je vzel, Njegovo Ime naj bo češčeno."

8. majnika 1838. — Na hiši sem moral napraviti novo strešino in streho. Včeraj smo delo končali. Tako skrbimo za kraj, kjer smo gostači; za večno prebivališče se pa tako malo brigamo."

7. decembra 1838. — Sv. Miklavž se je oglasil pri nas. Prinesel nam je ljubo deklico, pri sv. krstu smo ji dali ime Lucija. Bog jo obvaruj!

10. junija 1840. — Včeraj so me izvolili za župana. Je jako odgovorno mesto, pa tudi velika čast za me. Hočem biti mož na svojem mestu in svoje dolžnosti vestno in izpolnjevati.

30. januarija 1841. — Sedaj imam pa zopet mladega kmeta na kmetiji. Včeraj opoludne padel je fant v zi-

belko, pri sv. krstu smo ga imenovali Frančiška Saleskega. Naj mi Bog ohrani tega otroka."

6. februarija 1842. — Moja sestra Reza je vzela Jernejca za moža. Na svatbi sem bil tako vesel, da samega sebe nisem več poznal. Dvakrat sem hotel plesati z Ančko, pa ona ni hotela. Rekla mi je, da bo plesala doma z menoj, če hočem, celi teden, tu jo je pa sram, ker ne znam plesati. — Sam ne vem, zakaj sem bil ravno ta dan tako vesel."

5. aprila 1842. — Dež za solncem mora biti, za veseljem žalost priti. S sosedom Jurijem sem bil pri sodniji. On in njegova klepetuljasta žena sta raznosila po občini, češ da glede denarja nimam čistih rok. Pred sodnijo sta seveda morala vse preklicati. A vendar me to boli! — Čast zgubljena, vse zgubljeno! — Radi jeze nisem mogel celo noč spati. Tudi Ančki to hudo dene, vendar pravi, da se ne smemo preveč žalostiti, ker imamo mirno vest in mir z ljubim Bogom."

Za leta 1845, 1846 in 1847 zaznamuje družinska kronika razun nekaj manj pomenljivih dogodkov rojstvo in krste treh otrok: Jerice, Nežike in Lenarta.

20. aprila 1848. — Danes je pristopila Lucija prvokrat k sv. obhajilu. Cela hiša je praznovala ta dan. Lucija nas je morala vse blagosloviti, ko je prišla iz cerkve domu. V svetu divjajo upori in vojne, v naši hiši pa vlada mir in božji blagoslov.

9. avgusta 1850. — Včeraj smo imeli hudo noč. Preko Jalovca so se pričeli gnati temni, sivi oblaki, in po 11. uri je padala ko oreh debela toča cel četrt ure. Na solnčni strani je vse potolčeno, rež, ječmen in pšenica. Meni niti za seme ne bo ostalo. Tudi Koritnik je predrl breg in poplaval moj travnik nad polovico s peskom. Sedaj sem pa res re-

vež. Pomladi sem imel nesrečo pri živini. Pri Kramarju sem zgubil 400 goldinarjev. Bog ve, kako naj spravim to leto obresti in davke vkup? — Ančka pa pravi, da je Bog dober, nama je dosedaj pomagal in bo še pomagal. Pravi, da bo še bolj varčevala, kakor dosedaj in delala, kar najbolj bo mogla. — Da, obupati nama ni treba."

18. septembra 1853. — Začetkom tedna sem peljal najstarejšega sina Franceta v šolo v K. . . Pravi, da noče biti kmet, ampak fajmošter. Moj Bog, kakšno veselje bi bilo to za nas, toda stalo bo to veliko denarja, kje pa naj ga vzamem? In dvanajst let bo to trpelo. Ančka je jokala, ko je šel fant od doma, vendar pa sem opazil na njenem obrazu, kako se je v srcu veselila. Ona niti malo ne dvomi, da France ne bi dosegel svojega cilja. Jaz si skoro ne drznem kaj takega upati, toda v dvanajstih letih se marsikaj lahko dogodi. "Kdo more obstati brez tvoje volje, o Gospod?" (Knjiga Modrosti).

24. majnika 1856. — Od Svečnice naprej je bil težak čas preskušnje! Črne koze so se oglasile v naši občini, tudi nam niso prizanesle. Toneta, našega dobrega hlapca, smo pokopali na dan sv. Matije. Ančka je skrbela za njega, kakor da bi bil naš. Toda vsa skrb ni pomagala, moral je umreti. Jako hudo nam je po njem, vsaj spadajo posli k naši družini! — Na sredpostno nedeljo obležala je Ančka. Enajst tednov ni vstala iz postelje. Že sem mislil, da mi bo ljubi Bog vzela to, kar mi je najljubše na svetu. Štirinajst dni je visela med življenjem in smrtjo. Vsak dan smo pričakovali smrti. Otroci so jokali in molili, jaz sem bil ves iz sebe. Toda Bog se je ozrl na solze otročičev in nam mater še pustil. Zadnji torek je Ančka prvi-

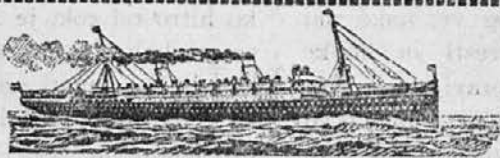
krat vstala in hotela takoj prijeti za delo. Toda z delom še ne pojde tako hitro od rok, je še preslaba; zdi se mi, kakor ovenela cvetlica. Bolezen ji je poznati na obrazu; ostale so ji velike brazgotine, njene prejšnje lepote ni več. Toda to nič ne de; jaz jo ljubim še bolj ko prej. Njena duša je sedaj še veliko lepša, to vidim dan za dnevom. — Tudi Nežika je imela koze, in še vedno ni nič boljši. Bog ve, kaj bo z njo. Toda jaz ne bom tožil, ampak hvalil Boga, ker mi je pustil Ančko."

25. julija 1856. — Križ za križem! Naš študent, France, ni napravil skušnje iz latinščine. Pravi, da je samo radi skrbi za bolno mater tako zaostal. Toda šole ne bo pustil za noben denar. "Jaz mu ne bom delal nikakih ovir, tudi mu ne bom predpisoval, kakšen stan naj si izbere. Da bo le pošten človek, drugega od njega ne zahtevam. — Veliko večje skrbi nam pa napravlja Nežika. Vsled bolezní je popolnoma oslepela, in zdravnik pravi, da ni nikakega upanja, da bi še kedaj spregledala. Moj Bog, kako se mi smili otrok! Ali naj tava celo svoje življenje v temi? Kaj bo z ubogim črvicem, če mene in matere več ne bo? Ančka nosi ta križ še veliko težje, dasi noče tega priznati. Vem, da skrivaj veliko joka. Toda ona ve, kako naj me potolaži. Iz svoje mašne knjižice mi je brala: "Kogar Bog ljubi, tega tepe."

2. septembra 1860. — Angeljska nedelja! Bogu čast in hvala, angel varuh je prišel in vzela našega slepega otroka s seboj v večno nebeško svetlobo. Včeraj po noči je umrla, jaz sem jokal, pa ne iz žalosti, ampak od veselja. Sedaj se ji bodo oči odprle v nebeški luči. O kako je srečen nedolžni otrok!"

(Dalje prihodnjič.)

Z MOJIH POTOV V AMERKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje)

Da ne bo kdo mislil: Tako neroden je, da se je še na morju zgubil, moram svoja pota v Ameriko nadaljevati in končati. Kdor hoče vedeti, zakaj sem jih pretrgal, naj prebere celo to številko, bo že nekje našel.

Obstal sem v krogu svojih italijanskih sopotnikov, s katerimi sem pogreval spomine na soške bitke, ki so se s strašnim porazom Italijanov pri Kobaridu tako klaverno končale, da bodo vedno čutili grenko pijačo, katero so morali izpiti, predno so odrešili "italijansko" Gorico.

Priznal sem jim in vsak jim mora priznati, da so v teh bitkah pokazali veliko večjo žilavost in vstrajnost, kakor se je splošno od njih pričakovalo. Italijanski narodni značaj je tak, kakor ogenj slamnatega kupa. Visoko zaplapola, a v par trenutkih pusti za seboj le kup črnega pepela. Italijan hitro vskipi, vzame nož, sune katerega pod rebra, potem se pa kakor hitro mogoče zgubi. Tako smo mislili, bo naredila tudi italijanska armada. Enkrat, dvakrat se bo divje, kakor indijanci zagnala proti sovražniku. Če ji bo uspelo dobro, če ne, bodo začeli revoltirati. Temeljito smo se zmotili! Nismo računali z drugo stranjo italijanskega značaja. Kakor oni hitro popuste, tako se dajo hitro zopet navdušiti. Morebiti bi nobena druga armada po tolikih in tolikokratnih neuspelih, ne nesla svojih glav v nov bojni metež, kakor jih je italijanska. Kadar so s krvavimi buticami bežali in v tem so junaki, tedaj bi bila Cadorni, njih vrhovnemu poveljniku, slaba predla, če bi jim bil osebno zastavil pot in zaklical:

Fantje počasi! Ne vem, če bi mu bili samo rekli, kakor dva nesrečna Italijana sred ljubljanskega polja: Pojd pa ti gavge! . . . najbrž bi ga bili sami spravili nanje. Ker jim za kaj tacega ni dal prilike, so si ga z jezikom pošteno privoščili, še bolj kot mi. Moji tovariši so mi povedali mično "soldaško", s katero je moštvo opevalo njegove "slavne" čine. Ena kitica se tako-le glasi:

Cadorna scrive all' regina:

Se vol' veder' Trieste,

Lei puo mettere un' cartolina.

Cadorna piše kraljici:

Če hočeš videti Trst,

Ti lahko razglednico pošljem.

A ko se so v zaledju zopet pošteno makaronov najedli in kjantija nasrkali, je bilo treba samo kakega pesniškega pustolovca D' Annunzio ki je spustil nanje "un fervorino", oduševljen govor, v katerem je z živimi barvami opisal mučeništvo njih "polnokrvnih" bratov tja do našega Triglava in Nanosa, ter njih hrepenenje po skorajšni odrešitvi, tako veliko kakor vbogih duš v vicah, tedaj je vse zopet navdušeno poljubovalo trikoloro in komaj čakalo novega napada.

Italijanski vojak ni niti najmanj dvomil, da gre res samo za rešitev zaslužjenih bratov, ki jim "maledetta Austria" hoče vso kri izpiti. Saj je bilo še veliko akademično izobraženih do dna duše prepričanih, da po vsem Goriškem in dalje, polje čista italijanska kri. Značilen dokaz za to je neki italijanski prete, ki se je pred nekaterimi meseci prišel

sem k nam pritoževat, da segamo v njegove pravici, ker pastirujemo tudi goriške Slovence. "Ti so moji, je sveto trdil, ne samo zato, ker so zdaj italijanski podaniki, ampak tudi radi tega, ker so naše krvi. Njih jezik je le posebno italijansko narečje. Ko smo mu pokazali krstno knjigo s slovenskimi imeni, ki jih ni mogel brati, je šele spoznal, da je to vendar malo čudno italijansko narečje.

Teh gorostasnih zemljepisno-narodnih zmot, s katerimi je italijansko ljudstvo popolnoma prežeto in je prelilo toliko krvi zanje, dasi sigurno brez trajnih sadov, so krivi njegovi znanstveniki in narodni buditelji vseh vrst. Morebiti ni noben drugi znanstvenik tako malo zmogel objektivno pisati o narodni pravičnosti, kakor italijanski. Prvič so vsi Italijani bolj ali manj, hote ali nehote, okuženi od Macchiavelijevega duha, ki je izražen v njegovem načelu: Ponovna zahteva po tuji lasti rodi pravo. Drugič se pa Italijani smatrajo za prave potomce nekdanjih Rimljanov in kot taki imajo appetit po vsem, kar je nekdanj obsegala rimska država. Zato se ni čuditi, če so tudi njih resni znanstveniki, ki se jim ne more odrekati volja in prizadevanje biti v teh vprašanih pravičen, vendar pristranski narodni šovinisti.

Bral sem neko delo enega prvih sodobnih italijanskih znanstvenikov, bivšega socialista, ki pravijo, da so mejnarodni, sedanjega vseučiliškega rektorja Dr. Gemelli-ja. Z vso resnobo in obsežno znanostjo razpravlja o načelu narodnosti in domovinski ljubezni. Kar vidi se mu, kako si je prizadeval, biti pravičen in ne-

pristransk. Toda kolikokrat je z italijanizmom prežeto srce, ki ima že itak svojo logiko, nehote premagalo res logično razmišljajoči razum.

Tako-le razvija svoje tozadevne nazore: Zgodovina priča, da se narodna avtonomija, ki ni bila dotičnemu narodu priznana na podlagi njegovega dozorelega notranjega razvoja, ampak mu je bila brez ozira nanj od kakega kongresa takorekoč na krožniku prinešena, ker so zgolj zunajnje razmere tako kazale, nikoli ni kaj prida obnesla. Narod mora najprej sam, iz svoje notranjosti, zrasti in dozoreti v narodno zavedno celoto, šele potem je zrel za avtonomijo. Kakor hitro je pa kak narod tako dozorel, da se samega sebe ne le zaveda, ampak trdi kakor en mož zahteva svojo osvojitvev, svoj lastni dom, ima tudi pravico do tega. Kdor bi mu brani, ga pri tem oviral, bi mu delal krivico. Tako se govori! To so besede vredne resnega znastvenika, u-merjene po tistem angleškem pravilu: Be just and fear not. Bodi pravičen in ne boj se! ki se ga žalibog Angleži sami v dejanju ne drže. In naš Italijan tudi ne. Vsaj izhod je

našel, da se bi mu ga ne bilo treba držati, če bi bil mej pariškimi konferenclarji sedel. Nadalje namreč pravi, da so avstrijski in balkanski narodi še "ben lungi dall' essersi definitivamente formate" še daleč od končnega razvoja, tedaj še daleč od pravice, do narodne samostojnosti. Zadosti glasni klici zavednih naših Goričanov po materi Jugoslaviji mu menda niso prišli na ušesa, ali jim jih je pa zamašil.

Svoja razmotrivanja sklepa z besedami bivšega predsednika francoske republike Dechanella: Varujmo se zlorabnega raztezanja narodnostnega načela. Nanj se sklicujejo Nemci, kadar jim služi, a ga zametajo, kadar bi jim znal škoditi. Kdor bi se ga držal prestrogo, bi pogazil prostost in z mnogimi narodi napravil, kar so Nemci z Belgijci.

Belle parole, ma brutti fatti, lepe besede, a umazana dejanja! Ni jih Gemelli izvršil, pač pa potrdil. Če so Italijani zasedli lep kos tujega ozemlja in podjarmili lepe tisoče tujega naroda, ki se je svojih rešite-

ljev z vsemi štirimi otresal, ker je vedel in se zavedal, kje je doma, proti temu on ne le nima nič, ampak celo naravnost pravi, da je vse to all right. Pozabil je na razvita pravna načela in se oprijel takozvanih strategičnih, ki mu jih je narekoval narodni šovinizem. Iz strategičnih, vojno-obrambnih ozirov, pravi, je narod opravičen zasesti obmejno ozemlje do razvodja in gorovja, gori do njega slemen, da more kakor skozi okno gledati v sosedovo hišo, kaj se tam godi. No, gospodar bi se lepo zahvalil dolgoprstnežu, če bi mu na oknu slonel in gledal, kdaj bo prilika kaj izmakniti. Žalibog, da se sedanja vladna Jugoslavija ne zave, kakšen je njen sosed, ki ji skozi okno gleda. Mesto, da bi mu dala priliko gledati, da so njena plemena zrela za samostojnost, ga s svojim coprniškim balkanskim kotlom še potrjuje v njegovem mnenju, da smo Jugoslovani še "ben lungi" še daleč od naravne pravice do samostojnosti. S tem se mu le apetit vzbuja, ki je itak nenasiten.

Seve, če bi bil jaz vse to svojim polentarskim tovarišem kar naravnost povedal, bi me pa res ne bilo z morja.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIŠ

Piše Rev. J. C. Smoley.

DRUGA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

In ko je pošlo vino, pravi Jezusova mati njemu: Vina nimajo. — Jan. 2, 3.

Srednjeveški krščanski umetniki slikali so Mater Božjo najrajše kot mogočno, milostljivo varhinjo vernikov. Mati Božja stoji tu polna nežnosti in ljubezni, z ramen ji pada z zvezdami pretkani plašč. A pod ta plašč se zatekajo množice vernikov. Na jedni strani kleče papež in škofje, duhovniki in redovniki, sploh osebe duhovnega stanu; na drugi strani dvigajo proseče svoje roke cesarji, vitezi, ljudstvo, sploh množice trpečih in žalostnih. Marija pa se ljubeznjivo ozira na nje, z rokami razprostira svoj plašč bolj in bolj, pod njim hoče skriti vse, ki se zatekajo k njej za pomoč in varstvo. Ta slika nam takorekoč na umetniški način predstavlja vse prošnje, katere pošiljajo k Mariji po molitvi kristjani brez razlike stanu in potreb: "Pod Tvojo pomoč pribežimo, sveta Božja Porodnica!" To je pojav vere v mogočno priprošnjo Marije Device pri Jezusu Kristusu; to je izraz upanja v njeno pomoč.

Današnji evangelijski nam jasno kaže Marijino priprošnjo pri Gospodu. — V tistem, malem mestecu, v Kani Galilejski, se je vršila svatba. Bila sta morda kaka sorodnika Device Marije, revna potomca nekdanjega slavnega kraljevega rodu Davidovega, ki sta danes slavila vstop v zakonski stan. Navzoča je bila Marija, prišel je tudi Jezus s svojimi učenci. Prihod nekaterih gostov, katerih niso pričakovali, izčrpal je itak ne velike zaloge. "Vina nimajo", pravi evangelist.

In kdo se je prvi pobrigal za zadrego svatov? Bila je Marija. Vi-

dela je njihovo zadrego na obrazih, opazila je vsestransko šepetanje, da jih tlači neka skrb. In ko je zvedela za vzrok, ni čakala niti trenutka. Z zaupanjem je stopila k Sinu, z zaupanjem pravim, kakoršno ima le mati do svojega sina in mu na tiho rekla: "Vina nimajo."

Spomnite se velikega cerkvenega učenika, sv. Avguština. V žaru neukročenih strastij pobegnil je iz očetovskega doma. Njegova skrbna mati pa ga prosi, opominja, zaklinja. Dolgo časa so bile zastoj njene besede, zastoj njene molitve. Razkri-la je svoje boleti pobožnemu škofu, a ta je prevzet bolečin ljubezni matere radi zabredlega sina rekel Moniki: "Vade; fieri non potest, ut filius istarum lacrimarum pereat. Pojdi v miru; ni mogoče, da bi se sin toliko solza pogubil." (Confess. lib. III., II.) In res, kar ni premogla beseda, zmogla je materina solza in molitev. Sv. Avgustin se je spreobrn timer. Iz grešnika je postal spokornik in velik svetnik.

To je ona sila materinih priprošenj, da ožive to, kar se da v otroški duši še oživeti. Materina beseda je poslednja iskrica, ki še sveti zgubljenemu sinu in ga pripelje na pot čednosti. Marsikateri sin blodi po potih lahkomišelnosti in greha. V krogu slabih prijateljev zaspala je vest, zakrknilo je srce. Bog pa pošilja nove Monike, skrbne, ljubeče matere, in njihove prošnje in molitve delajo čudeže. Sinovom, duhovno mrtvim, dajejo novo življenje.

2. — Stara legenda pripoveduje o mladi samostanski sestri, zakristaniki, ki se je dala speljati zapeljivemu svetu in zapustila samostan. Bil je mrak, ko je bila večerna pobožnost končana, in sestra se je hotela že vrniti v svojo celico, ko je slišala za-

peljivi glas vitezev. Skušnjava je bila tako velika, da je skrivaj slekla redovno obleko in se podala z vitezom v svet. V samostanu ni tega nikdo opazil. A žalost je napolnila srca redovnic, ker je naenkrat iz Marijinega oltarja izginila soha Blažene Device. Zastoj je bilo vsako iskanje.

Minula so leta, redovnice so se postarale, deloma že pomrle, ko se je vrnila nekega večera ubegla sestra, bolna na duši in na telesu. Oblekla je redovno obleko, katero je pred leti skrila, in šla k samostanskim vratom. Pozvonila je, odprle so se vrata. Z radostjo so jo sprejele sestre, ničesar niso očitale. Obnašale so se proti nji, kakor bi bila vedno živela med njimi v samostanu. A nastalo je novo razburjenje, soha, ki so jo pogrešale toliko let, stala je naenkrat zopet na oltarju. In ko je sestra poklenila pred kip Marije, da bi se zahvalila, ker ji je izprosila milost vrnitve, povedala ji je Mati Božja, da je ona opravljala vsa njena opravila. Zato je sestre niso pogrešale.

V tej legendi je krasno slikana ljubezen Marije do vseh, ki tavajo v zmotah in grehah, slikano je njeno usmiljenje in pomoč. Da, to je ona velika ljubezen Marije, priprošnice pri svojem Sinu, varhinje vseh, ki se zatekajo k njej. Tisoče in tisoče jih je skušilo to nad seboj. Zato je napisal sv. Bernard besede polne zaupanja in gorečnosti: "Spomni se, o preblažena Devica, da še ni bilo slišati, da bi bila Ti koga zapustila, ki je k Tebi pribežal, Tebe na pomoč klical, Tebe za pomoč prosil." To veruje srce vsakega kristjana, ker vidi v Mariji svojo Mater, svojo varuhinjo, svojo priprošnjico. Kristus je rekel na križu svo-

jemu ljubljencu Janezu: “Glej, tvoja mati”, proglasil je Marijo svojo mater, za Mater vseh kristjanov.

Dogodek v Kani Galilejski se vedno ponavlja. Kdor se z zaupanjem obrača k Materi Božji, kdor ji poln ljubezni in otroške odkritosrčnosti potoži svoje boli, svoje skrbi, ona bo izprosila pri Sinu, da ga bo uslišal. Ona se obrača k svojemu Sinu, proseč za te, ki si ne upajo iti k njemu: “Vina nimajo.” Trpe pomankanje, imajo vse polno skrbi. Nimajo veselja, nimajo moči. In Kristus ponavlja svoj čudež v Kani Galilejski v dušah vernikov. Voda britkosti se spremeni v vino veselja, v srca polna skrbi in britkosti vliva upanje in zadovoljnost.

Ob času svetovne vojne zbirali so se kristjani pred podobami Matere Božje. Vsak jo je prosil pomoči, odkrival ji svoje srce, zahvaljeval se za njeno varstvo. To storimo i mi, a ne samo v dnevih trpljenja in križev, ampak tudi v dnevih sreče. Marijino ime naj ne izgine s tvojih ustnic!

Niti besedice več ni rekla. Bila je prepričana, da bo Sin razumel in uslišal njeno prošnjo. Vedela je, da ni treba na dolgo in široko razlagati potrebe, vedela je, da bo Sin storil, za kar ga prosi. In Zveličar je uslišal njeno prošnjo, storil je prvi čudež: spremenil vodo v vino. Tu “je storil Jezus začetek čudežev v Kani Galilejski in je razodel svoje veličastvo.”

Prijatelji moji, obrnimo danes svoje oči in svoje misli k Mariji, ki prosi za svoje prijatelje.

1. — Nežno in zaupno razmerje matere do sina, sega globoko v sinovo srce, in če ga ne more omehčati sto in sto besed prijateljev, gani ga bo materina prošnja. Krasen zgled imamo v rimski zgodovini. Ko se je Marcij Korijolan razsrdil nad svojim rojstnim mestom Rimom, podal se je k Volskom in jih peljal proti Rimu. Rimljani so poslali razne poslanca, da bi sklenili s Korijolanom mir in bi prizanesel mestu. Prišli so k njemu senatorji, plemenitaši, njegovi sorodniki, pri-

jatelji, prosili ga, naj ne pripusti, da bi pisala zgodovina o njem, da je lastni sin razrušil mesto Rim, a vse prošnje so bile zastonj. Armade Volskov stale so trdo pred Rimom, pripravljale so se na splošen naskok, ko so se prikazale rimske gospe v žalnih oblekah. Želele so govoriti s Korijolanom. Ukazal je pripeljati jih pred se. In ko so stale pred njim, stopila je iz njihove srede njegova mati Veturia in njegova žena Volunnia in prosila, da bi prizanesel mestu. Solze so začela drseti Korijolanu po licih, ko je poslušal materno prošnjo, in vzkliknil je: “Mati, ti si me premagala! Ti si rešila domovino!” In ukazal je, da so se armade vrnile.

To je ona sila materine besede, da ublaži, pomiri srd sina, da izprosi milost tudi takim, ki so že zapadli njegovi sodbi. Materina beseda ima poseben čar. Kogar materine besede in prošnje ne ganejo, ta nima srca, ta nima čuta. Tak človek je nevaren svojemu bližnjemu, je nesrečen v svojem srcu. Ne bo dolgo, pa bo zrel za božjo jezo in večno pogubljenje.

Krištof Kolumb si je izbral za svojo daljno pot v dotodaj neznani svet ladijo, na kateri je bilo z zlatimi črkami napisano ime: “Sancta Maria.” Sveta Marija. — Njej se je izročil v varstvo. Posvetimo tudi mi sebe varstvu in priprošnji Marijini. Pod njenim varstvom bomo pripluli tudi mi z milostjo Kristusovo do bregov novega življenja. Amen.

TRETJA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Glej, da tega nikomur ne poveš. Mat. 8, 4.

Kakor nam pripoveduje današnji evangelij je ozdravil Kristus mrtvoudnega in stotnikovega hlapca. Oba je ozdravil s samo besedo.

Čudno se nam pa zdi, kar je ukazal mrtvoudnemu po ozdravljenju: Glej, da tega nikomur ne poveš! Gospod je pokazal tu svojo veliko ponižnost. Ni maral, da bi ga ljudje zaradi tega čudeža hvalili. A-

li je mrtvoudni ubogal Gospoda ali ne, ali je molčal ali ne, tega ne vemo, evangelist tega ne omenja. Toda znano nam je, da je le premnogo ljudij, ki ne znajo brzdati svojega jezika, ki s svojim jezikom težko greše.

Že sv. apostol Jakob piše: “Tako je tudi jezik sicer majhen ud in vendar velike reči napravi. Glejte majhen ogenj velik gozd zažge. Tudi jezik je ogenj, zapopadek hudobije. Jezik je postavljen mej našimi udi, ki gnusi vse telo in zažge tek našega življenja, vnet od pekla. Zakaj vsake narave zveri in ptice in golazen, se dajo ukrotiti in so bile ukročene od človeške narave, jezika pa noben človek ne more ukrotiti, nepokojna hudoba je poln smrtnega strupa. Z njim hvalimo Boga in Očeta in z njim kolnemo ljudi, ki so po božji podobi vstvarjeni. Iz njih ust pride hvala in kletev. Ni prav moji bratje, da se tako godi.” Jak. 3, 5—10.

Prijatelji moji, govoriti hočem danes o zlorabi jezika, in sicer si vzamem za predmet premišljevanja en sam greh, ki se z jezikom tolikokrat stori, namreč: preklinjanje.

Preklinjanje je žalibog jako razširjeno; preklinja mlado in staro, preklinja učenjak in nevednež, preklinja bolnik in zdravi. Preklinjanje je prava železna srajca. Pokazati vam hočem danes, kako težek greh je preklinjanje:

- 1.—sam na sebi,
- 2.—v svojih posledicah.

* * *

1.—Preklinjanje je težek greh sam na sebi.

Poglejmo, kako se preklinja. Preklinjajo se najsvetejša imena: Jezus, Kristus, Križanč (crucifixus). Druga božja zapoved nam zapoveduje: “Ne imenuj po nemarnem božjega imena!” In kdor preklinja, ta božje ime zlorablja. Sv. apostol Pavel pravi: “Da bi se v njegovem imenu vsako koleno pripogibalo.” (Filip. 2, 10), in kdor preklinja, ta zlorablja božje ime in kliče prekletstvo na svojega bližnjega.

Pri preklinjanju se rabi ime hu-

diča, peklo; rabijo se imena iz narave: grom in strela! Kako grd, kako težek greh je preklinjanje!

Pomislimo, koga preklinjajo. Preklinjajo ljudi; marsikateri preklinja samega sebe, svojega bližnjega, ki je vendar vstvarjen po podobi božji in katerega mora ljubiti kot samega sebe. Kristus je za nas vse brez izjeme prelil svojo kri, in kdor preklinja, kliče na človeka, ki je bil tako drago odkupljen, večno prekletstvo in pogubljenje. Kako bogokletno je tako počenjanje! Kristus Gospod je rekel: "Kdor reče svojemu bratu racha (to je ničvrednež), bo kriv zbor; kdor pa reče bedak, bo kriv peklenškega ognja" (at 5, 4.) Kaka sodba čaka pa še le tega, ki svojega bližnjega preklinja!

Preklinjajo božje stvarstvo: gospodar preklinja zemljo, ki jo obdelava, in živinče, s katerim dela, preklinja svoje lastno delo, katero bi imel darovati Bogu po besedah sv. Pavla: "Karkoli delate, delajte v čast božjo." (1. Kor. 10, 31).

Vidite sedaj, kako težek greh je preklinjanje samo na sebi!

2.—Je pa tudi težek greh v svojih posledicah.

Koliko hudega je že marsikateri priklical s preklinjanjem na sebe in svojega bližnjega! Stariši tožijo, da imajo neporedne, hudobne, neposlušne otroke; ne pomislijo pa nikoli, kolikokrat so že te otroke prekleli. "Očetov blagoslov", pravi sv. Duh, otrokom hiše zida, materina kletev pa jim do tal podira" (Sir. 3, 11.)

Kmet toži radi slabe letine, da nima sreče s svojo živino, ne pomisli pa, kolikokrat je to zemljo, ki naj

bi mu obrodila, prekel, ne pomisli, kolikokrat je prekel to živino! Hoče, da bi mu farma nesla dobiček, a mesto da bi molil preklinja svoje gospodarstvo!

Mnogi obrtnik se pritožuje, da mu obrt ne nese nikakega dobička, ne pomisli pa, kolikokrat je že to svojo obrt in svoje delo prekel!

Kako naj nam potem Bog blagoslavlja, če ga za blagoslov ne prosimo, pač pa s preklinjanjem kliče mo njegov srd in jezo na se!

S preklinjanjem dajemo pohujšanje bližnjemu.

Kristus Gospod je enkrat rekel: "Gorje človeku, po katerem pohujšanje pride" (Mat. 18, 7); in: "Kdor pa pohujša katerega teh malih, ki v mene verujejo, ki mu bilo bolje, da bi mu obesili mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja" (i. t. v. 6). Sedaj pa pomislimo, kako pohujšuje preklinjanje ljudi, posebno pa otroke! Otrok le predobre ve in čuti, kako hudobijo obsega preklinjanje. Bil je otrok, ki se je na poti iz šole nekoliko zakasnil; oče se je raztogotil in pričel grozno preklinjati. Otrok se je prestrašil, razpel proseče svoji ročici in rekel: "Oče, tepite me, toda nikar ne kolnite!" Presunili so očeta te besede, in od tega časa ni več klet.

Stariši pohujšujejo s preklinjanjem svoje otroke! Otroci izgubljajo verski čut, in prično sami preklinjati. Kolikokrat slišimo kleti otroke, ki še Očenaša ne znajo moliti! Kaka odgovornost čaka take stariše pred Bogom, ki je rekel: "Gorje temu, ki pohujša katerega teh malih!" Kdo bi seštel vse zlo, ki je prišlo iz preklinjanja!

Morda bo kdo, ki rad preklinja, rekel: Saj bi se odvadil, če bi le mogel! Zakolnem, da sam ne vem kedaj! Tem povem sledeče, česar se še spominjam iz beril iz domačih ljudskih šol. Bil je gospodar. Ta je imel hlapca, ki je imel grdo navado, da je pri vsaki besedi zaklel. Gospodar mu je enkrat rekel: Goldinar ti dam, če cel dan do večera ne boš zaklel. Hlapec je pazil, da bi kaka kletvica ne prišla iz njegovih ust, in res ni zaklel ta dan, dasi so ga njegovi tovariši na vse mogoče načine dražili. Zvečer mu je dal gospodar obljubljeni goldinar in rekel: "Radi goldinarja nisi klet; ali bi se Bogu na ljubo ne mogel zdržati preklinjanja?" Hlapec je zarudel. Česar se je en dan zdržal iz ljubezni do goldinarja, tega se je potem zdržal celo življenje iz ljubezni do Boga; popolnoma se je odvadil preklinjanja.

To rečem tudi jaz vsakemu: Če ti je preklinjanje res že takorekoč železna srajca, ali bi se ga iz ljubezni do Boga res ne mogel odvaditi? Imaš li res tako malo ljubezni do svojega Stvarnika, do svojega Odrešenika, da nebesa, ki si jih s preklinjanjem zapiraš nimajo za te prav nikake cene?

Prijatelj moj, bodi previden z jezikom, ne preklinjaj! Moli pogosto in goreče s kraljevim psalmistom: "Deni Gospod, stražo na moja usta in trdna vrata na moje ustnice. Ne nagibaj mojega srca k hudobnim besedam v zagovarjanje zagovorov v greh, enako ljudem, ki krivico delajo in tega se ne bom vdeleževal, kar so mi oni izvolili. Ps. 140, 3, 4.

H. B.

Pravzaprav sem jaz materam še nekaj dolžan. Lansko leto sem jim ravno mislil začeti nekaj tako bolj na uho, "v družinskem krogu", pripovedovati, pa nazadnje ni bilo nič iz tega. Morebiti so si možje, očetje že mislili: Nam je pridigal brez konca in kraja, nam ki nam ženske več kot zadosti, njim si pa ni upal. Najbrž zato ne, ker se boji, da bi one imele: Amen, ki ga vsak pridigar hoče imeti sam. No, to je že res, da imajo ženske rade zadnjo besedo, saj je nekdo celo trdil, da zato ne smejo pri sv. maši ministrirati, ker je zadnji Kyrie eleison mašnikov. Vendar mi ni ta strah ust zamašil. Saj sem takoj v začetku povedal, da ne mislim igrati vloge cerkvenega pridigarja.

Vzrok je bil čisto drugi. No, saj če hočete ga vam lahko povem. Moj želodec je bil nekaj v neredu. Taki bolniki so pa navadno nervozni, ali po kranjsko rečeno sitni. Kot taki navadno kaj bleknejo, kar pride bolj iz želodca, kot iz srca in tudi bolj v želodec pade kot v srce. Ženskam v želodec pasti je pa nevarna reč. Ni izhoda, kakor iz pekla ne. Zato mi je nekaj reklo in najbrž to ni bilo iz želodca: Pri miru jih pusti, dokler ne pride zopet srce do prve besede.

Glasnik društev krščanskih žena in mater.

In jaz sem poslušal, ter tako raje nekaj na dolgu ostal, kakor bi se za večno zameril. Ta dolg bi zdaj rad poravnal. Sicer se dolgovi navadno, če prej ne, na starega leta dan plačujejo in z novim letom začno novi delati, pa malo bodo enemu vbogemu "špitalarju" že skozi prste pogledale, saj matere to znajo.

Predno jim pa začnem na srce pihati, naj pa kar naravnost povem in priznam, da sem to veliko lažje storil pri moških kot pri ženskah. Tam sem bolj specialist, tu sem pa bolj "padar." Pravijo, da je žensko srce eno izmed tistih naravnih skrivnosti, ki jim moški nikoli ne pridejo do dna. Ignoramus et ignorabimus, ne vemo in ne bomo nikoli vedeli, je dejal neki modroslovec, ne sicer ravno o ženskem srcu, ki pa prav tako tudi o njem velja.

Kadar moram materam kaj povedati imam še posebno nekaj svet strah, kakor tisti kmetiški župan, ki je imel težavno nalogo pozdraviti rajnkega cesarja Franca Jožefa, ki je šel skozi njegovo občino. Pozdrav, ki mu ga je njegov gospod župnik napisal je bil sicer kratek in dolgo prej se ga je noč in dan učil, tako da so ga skoraj njegovi volički in telički v hlevu znali, on seveda še bolj, a ko je nastopil, ga je tak svet strah prevzel, da ni vedel drugega povedati, kot: Ponosen sem. Ko je mej nervoznim mencanjem parkrat ponovil te besede, pa se mu je vedno znova nit odtrgala, ga je cesar baje po glavi pogladil in hudomušno dejal: Mož na kaj ste pa ponosni? Ali na svojo glavo?

No tega se jaz ravno ne bojim, da bi se mi pri pisanju nit odtrgala seve, če ne pride kaj drugega vmes, kakor lani. A kakor rečejo z nekim svetim strahom se vedno pripravljam matere učiti, naj si bo že z besedo ali s peresom. Jaz mislim da

radi tega, ker sem bil vedno vaju, da so mati mene učili, ne jaz matere. In ker so me lepo učili, ter to kar so me učili, tudi sami zvesto spoštovali, se mi je vrezalo neko sveto spoštovanje do njih, tako, da če bi danes vstali iz groba in mi rekli: Sin moj, ko si bil še otrok, sem ti jaz pripovedovala o Bogu in Mariji, zdaj, ko si pa duhovnik, mi pa ti kaj povej, bi jim odgovoril s prerokom Jeremijem: A, a, a mama ne morem govoriti, ker sem otrok. Dajte mi raje vi še kaj povedati, ker to kar ste mi vi lepega povedali, se je globlje vtisnilo v moje srce, kot vse, kar sem pozneje slišal.

Toda odkar sem se iztrgal iz materinih rok in so te omahnile v grob, zlasti pa odkar brodim po svetu, sem imel dosti prilike spoznati, da niso vse matere take, kakor so nekdanje živele in deloma še zdaj žive po naših starokranjskih hribih. Sledče svojim možem po svetu, so mnoge, morda nevede in nehote, marsikaj tistega zgubile, kar izraža beseda verna slovenska mati. Odkar imam to skušnjo, se več tako ne tresem in otresam, kadar dobim poziv: Povej jim kaj! Saj pa duhovniku tudi nič ne pomaga, se tega otresati, kakor preroku Jeremiji ni.

Moj bas, ki je menda čez mene že račune sklenil in zato preko mene napravil program za to leto, mi je kratkomalo dejal: Vsak mesec imajo društva krščanskih mater v Ave Mariji rezerviran prostor, basta, pika! Kaj pa potem hočem? Plače mi sicer ne more utrgati, če se mu uprem, pa bas je bas. To so menda najbolj mogočni ljudje v Ameriki.

To pa ni ukazano, da imam v tem rezerviranem kotičku samo jaz besedo, kakor petelin mej kokošimi, ko mlado jutro oznanja. Nasprotno, on hoče, da bi tako posamezne matere,

kakor njih društva, imela prosto in pogosto besedo. Matere, društva, zdaj pa le na noge, če nočete, da bi se jaz sam, kot petelin na gnoju, šopiril po vašem kornerju. Pišite o vaših skušnjah pri vzgoji vaših malih, pišite, kako življenje vlada v vaših društvih, ali pomladno, ali je-

sensko, ali zimsko. Samo na to vas opozarjam, da nam je bas dal samo eno in pol strani vsak mesec na razpolago. Zato vas že naprej prosim, da boste, če se vas bo tu in tam več oglasilo, potrpežljivo čakale, da vam dam besedo, oziroma mi dovolile, da sam odberem zrna in jih predelam v

pogače. Seve, ako se ne bo nobena oglasila, se bom moral sam. Potem bom pa že gledal, da vam bom včasih malo na prste stopil in vas razdražil, boste saj potem zavpile, tako, da se bo sem k nam v Chicago slišalo. Toraj na svidenje na vašem kornerju.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

"Admiral pozdravlja vas in celo občino Ribaux", je nadaljeval Jozuov poročnik. "On upa in želi, da bodo pušice verskih bratov zadostno napolnjene z denarjem. Obilne vojaške čete so na poti iz Nemčije, in kakor znano, hočejo imeti denar vedno prej, predno udarijo. Mi potrebujemo silo denarja."

"Tega gotovo ne bo manjkalo, gospod markez! Kri in denar za božjo besedo!"

Predikant s svojo trditvijo ni pretiraval. Darežljivost Hugenotov ni poznala mej.

Zbirk v njihovih cerkvah ni bilo ne konca ne kraja, pravi beneški poslanec v svojem poročilu; bogataši in manj premožni so darovali svoje prispevke brez vsakega godrnjanja. Brez te denarne pomoči bi principi Burbonski in admiral Coligny nikakor ne bili mogli plačevati svojih stroškov. Stroški so bili tako veliki, da bi jih bil človek prej prisojal kralju kakor pa kakemu malemu princu ali navadnemu plemenitašu.

"Zahvalite se temu, ki edini hvalo zasluži, markezu Riviere!" je nekako skromno odvrnil predikant, vendar je bilo na njegovem obrazu opaziti, da mu ta pohvala ugaja. "Da, Bogu čast, Njemu edinemu hvala in slava! Kar sem jaz, to sem

le po Njegovi milosti, od večnosti sem izbran in izvoljen, da sem sinovom Belialovim, to je papistom uničujoč meč — sinovom luči pa, to je evangelikom, svetilna in vodnik k spasi!"

Dasi je mladi markez poslušal ta govor z malomarnostjo in brezbriznostjo, kakor poslušamo vsako prazno besedičenje, je bila vendar v predikantovih besedah stvar, na katero je bilo treba paziti in odgovoriti. Priliznjen uvod v ugovoru in previdni izrazi Rivierovi so pokazali, da pozna le predobro dražljiv in sumen značaj premnogih hugenotskih predikantov.

"Kakor sem rekel, častiti oznanjevalec božje besede, vaše zasluge in vpliv vašega poklica so le predobro znani! Kdor ni razsvetljen, seveda težko razume, kako in zakaj naj bi bil že od večnosti določen za nebesa ali za pekel. Ne mislite, da jaz dvomim o resničnosti tega glavnega nauka", dodjal je hitro, ko je opazil, kako se je pričelo grbančiti predikantovo čelo, "vedeti morate, da so moje lajiške oči veliko preslabe, da bi mogle prodreti v skrivnostno globočino teh nauk."

"Varujte se pred satanovimi zvižajami, mladi mož!" je rekel svareče predikant. "Kaj pravi Kalvin, po-

slanec božji? Poslušajte njegove besede: 'Ko je Bog vstvaril iz nič, je imel dvojno voljo, da ene reši, zveliča, druge pa večno pogubi. On je namreč, Bog sam, ki nas navaja k grehu, ki greh hoče, ki greh ukazuje. Ako pošlje Bog oznanjevalca svoje besede, stori to, da bi bil grešnik še bolj slep, še bolj gluha. Ako je bil Absalon krvosramen prešestnik, je bilo to božje delo.'" "Ni li iz tega videti dovolj jasno", nadaljeval je predikant, "da je vsak človek določen ali za nebesa ali pa za pekel? Kdor je določen za nebesa, lahko dela in stori, kar hoče, nebesa mu ne bodo ušla. On lahko kopiči pregreho na pregreho, Bog mu jih ne bo štel za zlo, ker je določen za nebesa. Vsi ti pa, katere je Bog vstvaril za pekel, to so pa vsi papisti in Belialovi sinovi, ti pa naj se trudijo, da delajo dobro, kolikor hočejo, vrženi bodo v brezno večnega pogubljenja."

"Kdo bo dvomil o tem?" je dejal Riviere; vendar je bilo na njegovem lepem obrazu brati, da ne vrjame svojim lastnim besedam. Njegov duh se je upiral takemu nesmiselnemu in bogoskranskemu govorjenju. Ako postane izvoljenec morilec, potemtakem ni izvršil zločina. On je storil, kar je moral storiti, ker

je bil za to od večnosti določen.”

“Tako je!” prikimal je predikant.

“Ravno radi tega pa”, nadaljeval je Riviere, “ravna človeško pravosodje vedno zelo krivično, če kaznuje morilca; vsaj je vendar moral izvršiti zločin, ker je bil za to od Boga določen. Kar mi pri tem najbolj boli, je očitanje papistov, ki trdijo, da daje Kalvinov nauk vsakemu zločincu svobodnico, da bo Kalvinov nauk prekucnil vsak obstoječ državni red.”

Sumljivo je pogledal predikant na mladega moža, ki je izrazil svoj stud napram Kalvinovi predodločbi (predestinaciji) na ta način. Nato je pa zdihnil in dvignil svoje oči k nebu.

“Kaj me skušate?” je vzkliknil, imel, pa pogled obrnjen proti nebu, kakor bi od tam pričakoval razsvetljenja. “Poslušajte, kaj mi razodeva duh! — Krivično obsodijo izvoljenca vsled zločina, ki ga je izvršil. Človeška sodnija ga umori kot zločinca, — v očeh božjih je pa mučenec božje volje!”

Calebovo razodenje ni odstranilo markeзовih dvomov. Vendar ni hotel več predikantu ugovarjati, hotel se je odtegniti nevarnosti, da bi ga imeli za nevernika ali skritega papista. Bilo mu je všeč, da se je njegov jezdnih hlapec vrnil. Na ščitju je nesel, kakor na kakem krožniku kruh, meso in steklenico vina.

“Ali vas smem povabiti na mal prigrizek, častiti služabnik božje besede?”

“Meni ni dovoljeno piti od vinske trte, dokler ne bo ustanovljeno Sijonsko kraljestvo”, odvrnil je z nekako ostrostjo predikant. “Tudi kruha ne bom jedel danes prej, dokler ne bo porušena ona hiša, last sina teme, dokler ne bo pokončal vseh, ki v njej prebivajo Jehovin meč.”

“Čegav je grad?”

“Baron Bubourg se imenuje Amalečan.”

“Je li na kak poseben način zaslužil pravično jezo Jehove?” vprašal je markez, ki je začel oponašati Calebovo govorico.

“Da, to je zaslužil vsled posebne vzroka! Poslušajte in povejte to Jozui Coligny, da bo poznal peklenškega duha papistov, da bo maščeval kri svetnikov! — Duh je peljal sele božje v vasico Fermet, da bi uničili podobe malikov in druge grozote papežtva, da bi pregnali hudiča laži z lučjo pravega evangelija. Toda trdovratneži so ostali pogani, uprli so se našim bogoljubnim namenom. Prišlo je do prerekanja in prepira, konečno do krvavega boja.

Na nek svoj malikovalski dan hoteli so brezbožni papisti slaviti velikansko procesijo. Mi smo to zvedeli in zagrabili za orožje. Že smo si bili zmage gotovi. Kakor trava pod koso v roki dobrega kosca, tako so padali ti prokleti služabniki malikov pod udarci Izraelovih otrok. Ko pridivja naenkrat baron Dubourg s svojimi hlapci Belialovim sinovom v pomoč. Mnogo izvoljenih je bilo pobitih. Častitega služabnika božje besede, mojega sopomočnika v vinogradu Gospodovem, dal je Belial Dubourg obesiti. Vidite tam, kako smo se maščevali!” — je vzkliknil in pokazal na zrušeno vas. “Njihove hiše so razvaline, prebivalci so mrtvi. Nas ne zadene očitanje, katero je spregovoril Jehova po Mojseju: “Zakaj ste ohranili ženske? Ali niso te zapeljale Izraelovih sinov po nasvetu Balaamovem, in vas od Gospoda odvrnile, ko ste grešili ob Fогorju, zaradi česar je bilo udarjeno tudi ljudstvo.” (IV. Mos. 31, 15-16.) — Ne, nas ne zadene takoj očitanje! Vse smo pokončali, možke in ženske, starčke in otroke, — vse je mrtvo!”

Kar je predikant povdarjal kot posebno gorečnost, napolnjevalo je markeza z gnusom; klanje deklet in otrok je žalilo njegov vitežki čut.

“Tudi vas Fermet ni ušla kazni”, nadaljeval je Caleb. “Kdor ni hotel sprejeti čistega evangelija, tega smo iztrebili iz zemlje. V tempelju malikov pa, kjer so Baalovi farji peli maše in blebetali svoje lažnjive molitve, gospodarijo sedaj svinje. Synoda v Nimes je sicer sklenila, da zrušimo v tej pokrajini vse cerkve pa-

pistov, — mi v Normadiji smo pa rekli: Čemu taka potrata? Kar se lahko porabi, tega ne bomo uničili. Cerkve in kapelice papistov bomo rabili za hleve.”

“Te vaše nazore, kakor videti, splošno odobravajo; tudi krasno katedralo v Beziers so spremenili v hlev za govedino”, dejal je Riviere z glasom, v katerem je bilo opaziti ironijo. — “Koliko mož*pa imate?” je vprašal hoteč obrniti pogovor na drug predmet.

“Osemsto bojaželjnih mož.”

“Grad bo padel pri prvem naskoku”, dejal je Riviere s kratkim, večšim pogledom na grad. “Zidovje je slabo, posadka maloštevilna. Udarci sekir v gozdu javljajo vaš namen, da napolnite grajski jarek z vejevjem; — prav dobro in pametno, — to bo popolnoma zadoščalo.”

“Vas je li gospod vojskinih trum poslal v pravem času sem, da popeljete njegove vojake k zmagi?”

“Ne, častiti služabnik božje besede!” odvrnil je hitro markez. Njegova narava, njegov vitežki čut se je upiral, da bi bil on poveljnik požigavskih kmetov. “Ob tako obilni množici hrabrih borilcev, katere vodi vaša modrost, je moja navzočnost popolnoma nepotrebna. Razun tega se mi jako mudi, in jaz ne smem izgubiti niti enega dneva, če hočem izpolniti mojo nalogo. Ker niste na svojem domu, pobral bom nabran denar najprej v Janne in pridem jutri v Ribaux.”

“Delajte, kakor vam je ukazal naš poveljnik Jozua Coligny! Ravnajte se točno po njegovih besedah; kajti duh božji govori iz njega. On je trdna, močna zaslomba in opora otrokom božjim proti sinovom Moaba. Vem, da vas Coligny visoko čisla in da ima veliko zaupanje v vas, — za me je to dokaz močatosti in junštva markeza Hugona Riviere.”

“Opustite prazno, nezasluženo hvalo, časti predikant!”

“Nikoli še nisem nikogar hvalil, če ni zaslužil, — toda zaslugi vsa čast!! Kaj vam je rekel Coligny po krvavi bitki pri St. Denis vpričo cele občine? Nisem li bil jaz navzoč

na tamošnjem zborovanju izvoljen-
cev? Nisem li videl vsega z lastni-
mi očmi, — nisem li slišal vsega z
lastnimi ušesi? Vas li ni takrat Co-
ligny objel in vzklikni: "Sin moj,
čudeže hrabrosti si izvršil!" — Pla-
čilo zaslugam, gospod markez!"

"Storil sem tam le svojo vitežko
dolžnost, — in ne več. Odlikovanje
od strani našega očeta Coligny-ja
pripisujem te njegovi dobrotljivosti,
ne smatram je pa kot zaslužno pri-
poznanje mojih činov. Jaz sem mar-
več prepričan, da pri St. Denis ni-
smo popolnoma rešili naloge, ker ni-
smo dobili bitke."

"Bitka pa tudi ni bila izgublje-
na."

"Imate prav! Stranka Gizov ni-
kakor ne more trditi, da je zmaga-
la. Mi smo pa tam izgubili marsi-
katerega hrabrega junaka. Tudi moj
nepozabni prijatelj je padel, hrabri
grof Karol Autremont, — in že v
naslednji bitki pri Jarnac je padel
njegov oče. Hudi, težki udarci za
ta rod!"

"Hudi, težki udarci?" ponovil je
Samuel Caleb z nagrbančenim čelo-
m. "Recite rajši: Kako velika čast
in sreča za grofe Autremontske, da
so dali svoje življenje za sveti Sion."
"Meni ni dano kakor vam, da bi pre-
sojal vsako stvar iz vzvišenega sta-
lišča. Vendar sem premagal telesna
nagnjenja že v toliko da nisem obi-
skal starega očeta mojega padlega
prijatelja ki živi komaj pet ur od-
tod. Čas hiti; najprej treba vršiti
dolžnost, potem še le pridejo srčne
zadeve na vrsto."

"Junaške besede, gospod markez!
Čas hiti, — bržkone se bliža ura, da
zadoni zopet vojna trobenta, da po-
kosimo ko suho travo sinove Belia-
love?" je vprašal zvedavo predikant.

"Tega ne vem povedati", odvrnil
je kratko plemenitaš.

"Razumem vas", dejal je predi-
kant in škilil hinavsko na Riviere.
"Imamo sedaj premirje s papisti,
"Celo Jozua", končal je predikant",
je slekel vojno opravo in počiva se-
daj brezbrizno v Chatillon."

"Coligny in počitek! Ravno tako
bi lahko rekli: Ogenj je mrzel, moč
je slabost! Navidezno admiral ne
dela ničesar in živi, kakor kak mi-
roljuben baron, ki se razume na po-
ljedelstvo in vinorejo, med svojimi
kmeti v Chatillon. V resnici pa go-
spoduje njegov duh nad celo Fran-
cijo, v njegovi roki se stekajo niti
od mreže, ki se jako daleč razteza."

"Vem, — vem!" pritrnil je predi-
kant. "On je pravcata past za pa-
piste, zanjka, koje ni videti. Ko bo
udarila ura, rastli bodo jekleni mož-
je iz zemlje. Kjer bodo videli slepi
katoličani samo prazen prostor, sta-
le bodo množice otrok božjih v voj-
ni opravi."

Te izvrstne organizacije Hugeno-
tov niso bile nikaka Calebova do-
mišljija. Giovanni Correr, poslanec
beneške republike, kojega smo že
večkrat omenili, je poročal v Bene-
tke: "V vsakej pokrajini kraljevine
imajo vrhovnega poveljnika, ki sto-
ji tako visoko kakor kraljev namest-
nik, tako da jim niti na misel ne pri-
de, da bi se pokorili namestnikovim

ukazom in naredbam. Ta vrhovni
poveljnik ima po posameznih mestih
zopet več višjih in nižjih poglavar-
jev, ki skrbe za organizacijo poseb-
no nižjih slojev. Vsled te ustave in
organizacije vlada jednotna volja in
edinost in sloga, tako da so vedno
pripravljeni ubogati na mestu in ta-
koj izvršiti, kar jim njihovi pred-
stojniki ukažejo. Na ta način jim
je mogoče, da prirede na isti dan in
ob isti uri, ne da bi kdo vedel, ne-
mire v posameznih krajih kraljevi-
ne, ki povzročijo potem splošno in
nevarno meščansko vojno."

Na to organizacijo je moral Ri-
viera misliti, ko je za kratek čas ob-
molknil in zrl v tla.

"Občudovati moramo Coligny-je-
vo spretnost in zvitost", dejal je na
to", s katero zbira raztresene sile za
odločitev. Toda, — kaj pa je to? Li
vidim prav?" je prekinil govor in
pokazal s prstom na grad. "Ne gre
li ravnokar častit predikant iz gra-
da?"

Caleb se je ozrl proti gradu.

"Ni mogoče! Izvoljenec Gospo-
dov v hiši Amalečana? Ni li to ka-
ka sleparija in mamilo satanovo?"
vzkliknil je ves začuden.

Postava, v predikantski halji, za-
pustila je skozi mala vratica grad.
Skupno s predikantom je stopil hla-
pec v čoln. . . . Prepeljal ga je čez
grajski jarek, potem se pa vrnil. Pre-
dikant pa je korakal počasnih kora-
kov, zamišljen in svest si svojega
stanu proti mestu, kjer sta stala Co-
leb in Riviere.

(Dalje prihodnjič.)

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

RIMSKE NOVICE

Sedemletnica kronanja Benedikta XV. so v Rimu slovesno proslavili. Ves katoliški Rim je ta dan dal duška svoji hvaležnosti, da je previdnost božja za tako težke čase poslala cerkvi krmarja, ki jo je skozi razburkane valove, ki jih je svetovna vojska gnala tudi proti njej, tako spretno vodil. Ko je vse divje klicalo: Boj, maščevanje! se on edini ni naveličal klicati: Mir, sprava! Takrat so mu mnogi zamerili, danes mu vsklikajo: Evviva! Naj živi še mnoga leta!

Papežev spomenik v Carigradu, ki so mu ga postavili Turki kot apostolu miru je bil dne 21. decembra slovesno blagoslovljen. Blagoslovil ga je papežev delegat vpričo zastopnikov vseh vlad. Lepo je, da so celo ti zagrizeni sovražniki križa priznali papeževo mirovno delo. A najbrž je sv. oče s precej mešanimi čustvi sprejel poročilo o tej slovesnosti, ker roke, ki so prispevale in gradile ta spomenik so preveč krvave od krvi katoliških Armencev, ki so jih Turki mej vojsko s prav tako grozovitostjo krali, kot nekdanj naše pradede.

Razni jubileji. Ob priliki sedemletnice svojega kronanja se je sv. oče še enkrat spomnil dveh velikih jubilejev, ki smo jih obhajali preteklo leto, sedemstoletnice dominikanskega reda in sedemstoletnice tretjega reda sv. Frančiška. Za to leto pa je naznanil nove jubileje, mej drugimi jubilej kanonizacije sv. Filipa Nerija, sv. Izidorja, sv. Ignacija Lojolskega, sv. Terezije, sv. Frančiška Ksaverija, sv. Fidela Sigmarinskega, ter štiristoletnico smrti sv. Frančiška Saleškega, za katero misli izdati posebno apostolsko pismo. Že ob tej priliki je spodbujal škofe naj se prizadevajo razširiti duha teh velikih apostolov človeštva v srca izročeni jim vernih, da bo zora, ki nam je zasvetila z jubileji pretečenega leta 8 temi, ki jih bomo slavili letos prešla v žarko sonce.

Sv. oče za versko šolo. Papež je pisal bavarskim škofom pismo, v katerem pravi mej drugim glede verstvene vzgoje mladine po javnih šolah: "Šola, ki vzgaja tako, kakor bi ne bilo mej dobrim in slabim nikakega razločka in navaja učence, naj se zato po svoji volji odločijo za to ali ono, bo vzgojila rod, ki bo upropastil človeško družbo. Vsa veljava in moč državljanjskih dolžnosti se ravno naslanja na dolžnosti, ki jih imamo do Boga in od Boga, zakaj Bog je, ki ukazuje in prepoveduje in ki določa, kaj je

dobro in kaj je slabo."

Papež in stradajoča Rusija. Dr. Nansen, predsednik mejnarodnega komiteja za pomoč stradajoči Rusiji se je osebno zahvalil papežu za en milijon lir, ki jih je daroval v ta namen. Ko mu je opisoval tamkajšno bedo so papeža solze oblile. Rekel je, da hoče svet še enkrat pozvati, naj priskoči na pomoč.

AMERIŠKE NOVICE.

Pogreb škofa Trobca se je izvršil tako veličastno, kakor redko kakega vpojenega škofa. Ne vpokojeni škof, ampak svetnik je privabil toliko duhovščine in ljudstva skupaj. Ker mislimo temu našemu velikemu dobrotniku in zaščitniku posvetiti eno prihodnjih števil Ave Marije, mu danes le kličemo: Pri Mariji prosí za nas in naše delo, ki je vršimo njej v čast.

V škofa posvečen je bil v sredo pred Božičem novoimenovani pomožni škof chicaški Rt. Rev. Edvard J. Hoban, dosedanji kancler te nadškofije. Posvečenje se je vršilo zelo slovesno, ker je to prvi chicaški rojak, ki ga je doletela ta čast. Posvečenja se je vdeležila dolga procesija višje in najvišje ameriške duhovščine, da ne omenjamo stotin nižjega klera. Slavnostnemu banketu je prisostovalo 800 gostov. Mej raznimi pomenljivimi govori in nagovori v čemer se je novoposvečenec sam posebno odlikoval, sta mu zastopnika nadškofijske duhovščine in lajšta poklonila lepe darove v denarju. Ker je novoposvečenec po svojih zmožnostih dika mej ameriškim episkopatom, ne bo dolgo, ko bomo slišali, da je bil pomaknjen na samostojno višje mesto, kar mu iz srca želimo, ker vemo, da je za to.

Columbus day hočejo za Columbijo in okoliš povzdigniti v državni praznik. Dvoje tozadevnih predlog je v kongresu na dnevnem redu. Praznoval naj bi se 12. oktobra.

NOVICE IZ JUGOSLAVIJE.

V Jugoslaviji se zdaj bijejo prednje straže za in protiverskem pouku v šoli. Pri debati glede razmerja mej Cerkvijo in državo, ki se je vršila v Belgradu, so katoliški škofje po svojih zastopnikih povedali vladí, da hočejo in zahtevajo verstveno in kot katoličani katoliško šolo. Pa kakor se poroča minister verstva s to zahtevo ni bil nič kaj zadovoljen, znamenje, da ima vlada drugačne načr-

te. Tudi v ljubljanskem deželnem šolskem svetu se je pretresalo to vprašanje. In ker sede tam v veliki večini vladni hlapci, pač trobijo, kakor se jim iz Belgrada intonira. Večino je menda za to, da bi bil verski pouk otrok starišem na izbiro dan. Cerkev da nima pri tem nič govoriti. Seve, če bi to obveljalo, bi kmalu tudi stariši ne imeli nič govoriti, ampak samo špartansko prikrojena država. Kaj pride iz vsega tega kdo ve. Vse je odvisno od političnega razvoja razmer. Če zmaga obstrukcijski blok, ali pride do kakega kompromisa, do česar mora priti, ker drugače good by Jugoslavija, je upati, da se kulturnobojni načrt sedanjih grobokopov države vsaj v tisti radikalni francozki obliki ne bo posrečil, kakor bi ga oni raje danes kot jutri izvedli.

O ti vboga Avstrija. Vsa je setradana, vsa zadolžena, zdaj bi jo pa radi še včre oropali, kolikor jo je še imela. Dunajski nadškof, kardinal Piffl toži, da so razne sekte: Adventisti, Baptisti, Metodisti itd. pridno na delu, da bi že itak vse zbegano ljudstvo še versko zmedli. Časten misijon pač to ni. Lačen človek je za vse pripravljen, tudi vero zamenjati, ako ni posebno trden v njej. Dasi to v nobenem slučaju ni prav, a se poštenemu človeku manj gabi, kot tisti, ki izrabljajo njegov težek gmotni položaj za svojo krivo versko propagando. Taki misijoni ne morejo biti nikoli trajno vspešni.

Umrl je kardinal De Roverie de Cabrieres, nadškof v Montpellier na Francozkem. Bil je eden najpopularnejših francozkih cerkvenih dostojanstvenikov, enako čislán od ljudstva, kakor od katoliško mislečih vladnih krogov. Sam predsednik republike Millerand se je izrazil o njem, ko je bil še živ: To je res pravi škof v očeh vsacega katoličana, to je res pravi Francoz v očeh vsacega državljana! Da sta se Vatikan in Pariz zopet zblížala, je v veliki meri njegova zasluga.

Kaj zahtevajo nemški katoličani. V Nemčiji se tudi bije boj za krščansko šolo. Ker so nemški katoličani dobro organizirani in imajo v državnem zboru močno zastopstvo, bodo s svojimi zahtevami prodrli. Zahtevajo to-le:

1. Vera mora biti podlaga in duša celotne vzgoje in izobrazbe v šoli.
2. Učne knjige vseh predmetov, ki imajo notranjo zvezo s svetovnim nizanem, morajo biti sestavljene v kato-

liškem duhu. Zato se načeloma odklanjajo vsa berila, učne knjige za zgodovino itd., ki bi naj bile skupno za vse šole, verske in brezverske, oziroma nevtralne.

3. Na katoliških šolah se imajo nastavljati samo katoliški učitelji.

4. Verouk more redno poučevati le od cerkve pooblaščen veroučitelj.

5. Učitelj na katoliški šoli, ki bi pri pouku ali pa v javnosti izpovedal protikatoliška načela, še ima na pritožbo starišev odstraniti.

6. Vzgoja učiteljev mora biti taka, da so vedno na razpolago učne moči, ki bodo sposobne podeljevati vzgojo v versko-nravnem duhu, kakor ga propoveduje katoliška cerkev.

7. Nadzorstvo nad veroukom pristojno izključno le cerkveni oblasti.

ZAHVALE.

Cleveland, O. — Pošiljam Vam \$25, katere sem si namenila dati za razširjanje Ave Marije in Glasnika Presvetega Srca Jezusovega. Vzrok te moje velike hvaležnosti preblagi Nebeški Materi in Sv. Srcu je sledeči:

Moj mož je prišel v Ameriko pred kakimi 34 leti. Kakor marsikateri drugi, je tudi on postal nebrizen v veri in ko- nečno odpadel. Vera in cerkev sta mu bile skozi dolgo vrsto let celo zoperni. Nikdar ni šel v cerkev, še manj pa k sv. Zakramentom. Bil je takrat še krepak in zdrav.

Leta hitro tečejo vsakemu in tako tudi mojemu soprogu niso zaostajala. Prišel je v sedemindeseto leto vendar je ostal še vedno trd. In moje prigovarjanje in prošnje, niso opravile nič. Molila sem ter ga priporočala Nebeški Materi, naj ga ona ne zapusti!

Pred dvema leti pa ga je zadela huda bolezen. Bog ga je klical k povrnitvi. In dasi ravno sem tudi jaz trpela, ko sem videla soproga tako hudo prizadetega, sem bila vendar srečna, ko je necega dne zahteval duhovnika. Prišel Father Oman in po dolgem, dolgem času je moj mož zopet prejel sv. Zakramente.

Od tistega časa pa do časa njegove smrti 7. decembra, je bil skoraj vedno bolan. Večkrat je prejel sv. obhajilo po dobri spovedi. Zelo rad je prebiral Ave Maria ali pa poslušal, ko sem mu brala. Solze kesanja nad prejšnjim življenjem so mu pogosto tekale, ko je bral ali pa slišal, kaj lepega o naši Nebeški Materi. Prepričana sem, da Marija nikogar ne zapusti, ki k njej pribeži ali si ji priporoči. Zadnje čase, ko je soprog postajal slabši, molila sem, da ne bi umrl brez previdenja. Prejel je par tednov pred smrtjo sv. Zakramente. Na 7. decembra mu je na enkrat ponoči postalo hudo.

Radi slabe telefonične zveze, vzelo je precej časa predno smo mogli poklicati duhovnika. Oddaljeni smo od cerkve. Vendar je dočakal, da je prejel odvezo in blagoslov, potem pa takoj nato izdihnil.

To je toraj moj uzrok, da se danes javno zahvaljujem, Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu. Prepričana sem, ko bi ljudje brali posebno oni, ki so zapustili cerkev, Ave Marijo s premislekom ne bi dolgo ostali ločeni od cerkve, ki je edina ladja rešitve za nas. Kaj ti bo pomagalo, ko prideš na konec svojega zemeljskega potovanja, vse drugo, ako ne bodeš imel tolažbe sv. obhajila? Ako danes misliš, da je svet in vse drugo prišlo iz nič, misliš ne radi prepričanja ampak radi velikanske nevednosti ali pa prevzetnosti. Ko pa bodo tekle tvoje zadnje ure, takrat se ti odpro oči, kakor so se odprle mojemu soprogu. Boš li imel še takrat priliko popraviti in milost kesanja? To ve le tisti Bog, katerega ti sedaj zanikaš. Ako res ni Boga, kakor praviš ti, potem jaz vse eno ne bom na zgubi po smrti, ker potem tudi mene ne bo. Ako pa je Bog, kakor nam govori pamet, kakor priznajo in so priznavali vse skozi učenjaki in govori vse stvarstvo, potem pa, kaj bo steboj?

Ana Perše.

V veliki stiski sem se zatekla k Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu in bila uslišana. Če si Ti v kaki stiski, ne išči pomoči pri ljudeh, ki imajo večinoma mrzla srca za te. Obrni se raje z zaupanjem na ti najboljši našim prošnjam vedno odprti Srci.

Jerica Tomšič, Huston, Pa.

Prisrčno se zahvaljujem Žalostni Materi Božji za večkrat uslišano prošnjo priporočam vsem materam naj se tudi one v svojih stiskah zaupno k njej obračajo za pomoč. Ne bodo prosile zastonj, kakor jaz nisem.

Marija Toplišek, Houston, Pa.

Letos smo imeli veliko boleznih v družini. Možu se je obetala celo potreba operacije. Ker je to vagona reč, sem se z zaupanjem obrnila k Mariji, naj izprosi zdravja možu, da mu ne bo treba iti pod nož. In res je, hvala Bogu in Mariji brez operacije ozdravil.

Antonija Frlan, Cokedale, Colo.

Prisrčna hvala prebl. Devici Mariji za večkrat uslišano prošnjo.

Marijana Hlabše, Cleveland, O.

Da bi mi Marija Boga prosila za moje zdravje darujem za prosep njenega lista \$5.

Fr. Rogina, Pittsburg, Pa.

Pošiljam Mariji en dollar, ki sem jo tako prosila, da sem delo dobila. Imam

še tri otroke za preživeti. Eno "pedo" že naredila. Naročnino pa bom poslala kmalu, če mi Bog da zdravje. Marija, ne pozabi mene, pa jaz Tebe ne bom.

Marija Stravs.

Pred dvema leti me je moj ljubljeni soprog z devetimi malimi otroci samo pustil v tej solzni dolini. Priloženo Vam pošiljam za eno sv. mašo zanj, ostalo pa v podporo lista Ave Maria, ter prosim, da bi ga priporočili vsem njenim bravcem v molitev, saj je bil tudi on njegov naročnik. Njegovo ime je bilo Jožef Zore.

Frančiška Zore.

Našemu Rev. Zakrajšku je v Clevelandu umrl brat Alojzij Zakrajšek. Zapustil je pet nepreskrbljenih otročičev. Tudi njega toplo priporočamo molitvam.

Mt. Scholastica Academy, Canon City, Colo. — Vesele božične praznike in srečno Novo leto vošim in želim, da bi mili Jezusček podelil obilo milosti Vašemu podjetju in obilno blagoslovil Vaš trud in delo. Tebi, dragi list Ave Maria pa želim obilo vspaha in mnogo mnogo novih naročnikov v prihodnjem letu.

Sr. M. Alma, benediktinka.

List Ave Marija, to je moje največje veselje. Komaj čakam, da pride, ker je vedno bolj okrašen. Da bi se ga vsi tako veselili, kakor se ga jaz, bi ne bila nobena hiša brez njega. Želim mu vedno večjega napredka.

Antonija Glatz, dosmrtna naročnica, New York.

Prav lepo se Vam zahvalim za krasne stvari, ki jih berem v Ave Mariji. Tako lepe stvari so notri, da ne vem, če bi se še kak naš časopis mogel meriti z njim in pa tudi smejam se dostikrat kakšnemu članku.

Ana Mihelič, Ljubljana.

Ne morete si misliti, s kakim veseljem prebiram Vaš list Ave Marijo, kako težko čakam novih številok. Koliko lepega in podučnega in kratkočasnega vsebuje ta list . . .

Mary Jenko, Ljubljana.

Naznanilo: — Upamo, da so vsi naročniki Cvetja dobili vse številke za leto 1921. Ako bi kdo ene ali druge ne bil dobil, naj nam naznani, jih imamo še v zalogi. Zdaj pa vabimo vse dosedanje naročnike naj obnove naročnino za prihodnje leto in skušajo še novih pridobiti. Res se še ni otrelo posledic vojke in se jih tudi to leto še ne bo moglo, a vsaj pred smrtjo je pomagajmo rešiti, ker ima v dobi procvita tretjega reda, doma in tukaj veliko nalogo vršiti. Ker so pa tudi pri nas časi hudi, je naročnina za to leto samo \$1.

NAŠ STRIČEK

W. Pulman, Chicago, Ill. — Dragi striček:—Kako sem se jaz zveselila, ko sem videla v Ave Maria, da kateri bode pisal vam za božič in poslal kvoder, da bode dobil lepe jaslice. No ki bode te Vi meni poslali tak lep darček bom šla pa jast na Božični dan k sv. obhajilu za Vas. Vam želim vesele božične praznike in srečno Novo leto in Vas lepo pozdravim, dragi striček. Z Bogom.
Frances Ponikvar.

Draga Frances: — Kako sem Ti hvaležen za tvoje sveto obhajilo. Ko bi ti vedela, kako znam jaz ceniti ta Tvoj veliki dar. Ravno ta otroška sveta obhajila mi veliko pomagajo pri mojem delu. Bodi mi prav lepo pozdravljena. Le še večkrat piši.
Tvoj striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: — I thought I would write you because all the other girls and boys are writing. I am in the eight grade and I am 14 years old. My birthday just came yesterday. — We have fine weather here now except we got some snow lately for Christmas. — I am very glad Christmas is here soon. — I am very glad that you told us to send 10c for a present but I am sending you a quarter, 25c. I read in the "Ave Maria" if you send a quarter, 25c, you can get the "yaslice". — We have a very fine priest here, his name is Rev. Father Joseph. — The ladies here in Soudan have begun to sing in church "Slovenian", it is very nice music. — Please excuse me for writing in English language because I wouldn't like to make some mistakes in Slovenian. I will try and write Slovenian next time. I think it is time to close now. Good by, dear Father. From
Helen Verbon.

Draga Helen: — Kako sem se zveselil Tvojega pisma, ko mi toliko lepih stvari poročáš. Posebno sem pa vesel, ko mi obetaš, da boš prihodnjic že slo-

vensko pisala. Sedaj pa pričakujem prav kmalu slovensko pismo. Nič se ne boj "mistakes". "Practice makes perfect." Pozdravljam Te prav lepo.
Tvoj striček.

Victor, Colo. — I wish you a merry Christmas and a happy New year. I am sending you a money order for twenty-five cents for which please send me the little crib. Your friend
Mary Steblaj.

Draga Mary: — Tudi jaz Ti vošim prav veselo Novo leto. Le še večkrat piši, pa slovensko poskušaj malo napisati. Kakor sem ravno povedal Miss Verbón, tako povem Tebi. Poskusiti treba, pa gre.
Tvoj striček.

Calumet, Mich. — Dragi moj striček: — Zopet sem prišla na Vaš korner prej ko bom nadale pisala Vas lepo pustim pozdravit in Vam želim vesele Božične praznike. Dragi striček, jest sem se dosti trudila za nove naročnike ali žali Bog tukaj je slabo ker svet ne dela zdej nemorem drugega naredit kakor da bom molila za Vas na Božični dan. Tukaj Vam pošilam mali dar in dva talara za dve svete maši na čast Lubi Gospe ker so moj papa obljubili. Dragi striček, nezamerite ker nismo več poslali ker tudi moj papa niso delali šest mesci zdej nezamerite ker sem tuliko pisala u sklep svojga pisanja Vas pustim lepo pozdravit in vam želim mnogo novih naročnikov. Good bye, striček. I wish you a merry Christmas and a happy New Year.
Ana Klobucher.

Draga Anna: — Prav lepa hvala za Tvoje vošilo. Tudi jaz Tebi vošim vesele praznike in srečno Novo leto. Vidiš, če ne moreš dobiti naročnika, pa če moliš, da bi Bog blagoslovil naše delo, prav tako je dobro in sem Ti prav tako hvaležen. Molitev je velika pomoč pri takem delu, kakor ga imam jaz. Zato se Ti prav prisrčno zahvaljujem za Tvojo molitev. Le še večkrat se me spomni. Pozdravi prav lepo Tvojega papo in mama.
Tvoj striček.

Baraga, Mich. — Dragi striček: — Naznanjam Vam, da sem videla v Ave Maria Book Vaše pismo. Vi pišete da gdo Vam pošle kvoder da mu pošlete lepe jaslice. Jast Vam pošlem kvoder, prosim da mi pošlete jaslice. Jast sem stara 12 let in sem v 7 razredi v šoli. Moj pozdrav.
Angelina Ellenich.

Draga Angelina: — Kako sem se zveselil Tvojega pisma že zato, ko nam pišeš iz kraja, ki se imenuje po našem velikem apostolu Indijancev in misijonarju škofu Baragi. Vidite, otroci, Baraga so bili škof tukaj v Ameriki in so bili od tam doma, od koder so Vaš ata in Vaša mama in so veliko Indijancev spreobrnil h Kristusu, da so sprejeli vero Jezusovo in postali katoliki. Baraga je zato sveto ime vsakemu Slovencu v Ameriki. Bodi pozdravljena, draga Angelina.
Tvoj striček.

Hegewish, Chicago, Ill. — Dragi striček: To Vam pošlem \$2.00 čast materi Božii in presvetemu Srcu Jezusovemu. In jest Ana Verbic Vam pošlem 50 na čast materi božji za zdravje od K. Shatina.

Draga Ana. — Sprejel sem, kar si poslala in se Ti zahvalim. Le še večkrat kaj piši in nam kaj sporoči, kako se kaj imate tam v Hegewish. Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Jast sem stara 12 let in sem v 5. razredu. Jast Vam vošim veselo Novo leto. — Vas lepo pozdravljam, dragi striček in Vam želim vse najbolje.
Ernestina Garbais.

Draga Ernestina: — Kako si me zveselila s Tvojim pismom. Tako je prav, da se tudi izmed mojih otročičev iz Chicago kedo oglasi. Le še večkrat piši! Hvala lepa za vošilo. Tudi jaz Tebi vošim veselo Novo leto. Pa Tvoje dobro mamo in ata pozdravi. Tvoj striček.

Valley, Wash. — Dragi striček: — Tudi jest bi rad prišel na Vaš korner me tudi veseli slovensko brati in pisati pa to je moje prvo pismo jest hodim v public school v 5. razred, ter bom 13 let star in imamo tudi Ave Maria jih ata in mama berejo in vidim kir tudi boys in girls pišejo notri in tudi mene veseli pa ne znam še dobro mi malo mama pomaga in mislim, da bo drugič bolši zdej Vam tukaj pošlem 25 centu demi boste poslali yaslice in dragi striček Vas lepo pozdravim se prihodnjic kaj več oglašim.
Andrew Tomsha.

Dragi Andrew: — Kako me veseli, da si tako korajžen, da se lotiš pisati slovensko. Vidiš kako si lepo napisal. Prav malo je napak. Le še večkrat daj, pa se boš še prav dobro navadil. Pozdravi Tvojega dobrega tata in mamo.
Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Tudi jaz hočem dobremu stričku pisati, da jim voščim vesele božične praznike in se jim lepo zahvalim za vse dobrote katere imam od Vas, striček. Ko sem prišel iz starega kraja so mi ata zmiraj rekli, da sem bad boy. Sedaj pa nisem, samo zmiraj dobri Vaši nauki so mi pomagali da nisem več bad boy. Bom šel tudi k sv. obhajilu za Vas da bo Bog dal nam vesele in srečne praznike. Le kdor prejme Boga v sv. hostiji ta more biti srečen. Še en pozdrav, moj striček. Z Bogom. Vas hvaležni
Frank Falle.

Dragi Frankie: — Kako si me zveselil s Tvojim pismom! Posebno sem pa vesel Tvojega sporočila, da si sedaj good boy. Kako me tudi veseli, da si poslušal moje nauke. Le še nadalje pridne bodi pa te bodo vsi radi imeli. Pa Tvojega dobrega ata in mamó pozdravi. Tvoj striček.

Ambridge, Pa. — Striček predragi: — Tudi jest bi šel rat malo v Vaš korner če tudi sem še majhen in bom še le 28. dec. star 8 let. Sem v 3th grade. Hodim v catholic school. Učimo se samo angleško. Mi otroci Slovaški, Hrvaški in Kranjski gremo usi v eno sholo. Drugi-krat spet kaj več. Ob enim pozdravljam Vas striček in vse kateri korner berejo jim želim sprevoditi veselo Božične praznike in srečno Novo leto. Vaš

William Svegel.

P. S.—Božično darilce je v mamenim pismu.

Dragi Willie. — Prav vesel sem bil Tvojega pisma, ker se poznavam še od misijona. Zato sem že težko čakal, da mi boš kaj sporočil, kako se kaj imaš. Hvala Ti lepa za Tvoj darček. Le še kaj večkrat piši. Tvoj striček.

Ambridge, Pa. — Tudi jest bi rad prišel na Vaš korner. Jest sem učenec fifth grade Holy Redeemer School. Učijo nas sestre St. Francis reda. Učimo se pisati, brati in računati, zemljepisje, petje, zgodovina, telovadba, katekizem in tako dalje. Ankrat sem še dobil spomin pridnosti in tudi rad ubogam sestro na vsako povelje. Dragi striček. Veseli me, da morem tudi jest kaj storiti za Vaše namene in bom tudi jest daroval sveto obhajilo za Vas na Xmas day. Vas pozdravljam in želim veseli Božič in vsem na kornerju "Z Bogom" Vam udani **Albert Svegel.**

Ambridge, Pa. — Dragi striček: — Kadar pride Ave Maria ga hitro pogledam posebno pa korner ali žalibog nobenega iz Ambridge ni da bi se oglasil na njen zatorej sem se jest namenil malo oglasiti. Tukaj je imelo 24 novembra društvo kršč. mater blagoslov svoje društvene zastave sv. maša je bila z asistenco ali levit pri kateri sem tudi jest stregel Cerkev je bila napolnena kakor tudi kolekta je bila dobra sedajnim primeram in zvečer potem smo imeli zabavo katero je priredilo društvo krščanskih mater na katerem smo se prav lepo zabavali in vse se je prav lepo obneslo na katerim se moramo zahva-

lit najprej našemo dobremu župniku in tudi društvu krščanskih mater. Dragi striček, tudi letos Vam obljubim, da bom šel k sv. obhajilu za Vaše namene na Xmas day. Veseli Božič in srečno Novo leto želim Vam vsem in vsem na korneru. Z Bogom vedno Vaš. **Peter Svegel.**

Draga Albert in Peter: — Tudi vajinih pisem sem se zveselil. Ti, Peter si nam lepo sporočilo poslal o društvu mater. Kako sem vesel tega sporočila. Posebno sem ga vesel, ker si ga mi ti pisal, ker vem, da si dober. Tudi Albert je jako lepo napisal. Lepo se Vama obema zahvalim za vajin dar za Božič, da sta šla za me k svetemu obhajilu. Kako sem ponosen, da imam tako pridne pomagače, ki mi z molitvami in s sv. obhajili toliko pomagajo pri mojem delu. Bog živi vse moje boys in girls! Pa prav lepo pozdravi ta svojo dobro mamó in ata.

Vajin striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Blizajo se Božični prazniki jaz se jih zelo veselim mislim, da se jih tudi dobri striček. Želim da bi jih veseli obhajali zdravi in srečno še mnogo let. Da boste še nas otroke poučevali kako se naj ravnamo, da bomo zvesto Bogu služili in tako kadar bomo veliki, zamogli pošteno živeti, da bo Bog nas vesel. Vi striček in tako tudi naši stariši. Bog blagoslovi Vaše delo, dragi striček, da bo obrodilo obilnega dobrega sadu. Pozdravim Vas, striček, in se še kaj oglasim. Z Bogom.

Mary Falle.

Draga Mary: — Tudi Tvojega pisma sem se zveselil, kakor pisma Tvojega brata. Me veseli, da si se me spomnila. Le pridna bodi, pa bova velika prijatelja. Pa rada ubogaj! Tvoj striček.

Bridgeport, Ohio. — Dragi striček: — Najprvo Vas lepo pozdravim in vošim Vam vesele Božične praznike in srečno Novo leto. Jaz se močno veselim krizmusa kaj mi bo Santa Claus prinesu. Pa tudi Vam, striček pošlem 1 tol. za krizmas v podporo Ave Maria ker so mi za moja mama in ata dali za krizmus ter Vas tudi lepo pozdravilo. Z Bogom.

Marija Smrekar.

Draga Mary: — Upam da si ta čas veliko dobila za Božič in da Ti je Santa Claus veliko lepih stvari prinesel. Prav lepo se Ti pa zahvalim za Tvoj darček, katerega si mi poslala. Le še večkrat mi piši. Prav lepo se zahvali v mojem imenu dobri mami in jih prav lepo pozdravi. Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Tudi jest bi rad prišel na korner jest hodim v 5. razred v šula sv. Vida in sem bil letos pri sveti birmi in sem dobil leno zlata ura in lepe mašne knjiže od moje- ga botra in Vam prilagam 25c za vaslice: jas bom šel na sveti dan k svetemu obhajilu za Vas. I wish you a merry Christmas and a happy New year. Vas pozdravljam **Frank Brancel.**

Dra Frankie: — Ti si moral imeti pa zelo dobrega botra da so Ti kupili zlato uro. Le pazi na njo, da jo ne boš polomil, temveč da jo boš imel za spomin vedno. Vesel sem bil tudi, ko mi sporočaš, da si bil tudi Ti eden izmed mojih ljubih prijateljčkov, ki so šli za me k svetemu obhajilu na Božični dan. Hvala Ti lepa, Frankie. Prav lepo Te pozdravljam in tudi Tvoje dobre stariše. Tvoj striček.

ORIGINALEN TESTAMENT.

Na Šmarni gori nad Ljubljano je na svoja stara leta živel in ondi umrl duhovnik Franc Julijani. Prihranjeni denar je rad posojal okoliškim kmetom, tako, da je imel precej dolžnikov. Mejtem je pa na smrt obolel. Dolžniki so se že bali strožjih dedičev, kakor je bil on. A dobra duša, kakor je bil, jih je kot star original, ki so takrat še živeli, rešil teh skrbi. Ko je videl, da gre z njim h koncu, da tedaj posojenega denarja ne bo rabil, tega pa tudi ni hotel, da bi se sorodniki kregali in morda še tožarili zanj, je ukazal duhovnemu sobratu, ki je bil pri njegovi smrtni postelji, naj odpre okno. Ta je mislil, da želi svežega zraka. Bolnik je pa nekako hudomušno se smehljaje vzdignil roko, naredil križ proti odprtemu oknu in dejal: Jaz vas odvežem! S tem je bilo dolžno pismo razveljavljeno.

Henrik VIII. ki si je izbiral žene, kakor kmet krave na sejmu, je bil še tako predrzen, da je pošiljal poslance k papežu s prošnjo, naj prizna njegov zakon. A papež mu je po poslancih že po po prvem "čencanju" odločno odgovoril rekoč: Povejte vašemu kralju, da ima njegova zadeva v mojem Očenašu svoje mesto, to je molim zanj, nikakor pa ne v moji Veri, to je proti veri, ki uči nerazvezljivost zakona ne morem, ne smem in nočem ničesar storiti.

* * *

Za božjo voljo, pomislite vendar, kako mogočna je bila nekdanja češka država, toda s Cerkvijo je tamkaj obledel tudi blesk države.

Angleški kardinal Fisher,